

Arrest

nr. 283 563 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraanse nationaliteit te bezitten, bieden zich 8 november 2022 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem. Zij dienen op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 24 november 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers worden gehoord op 9 december 2022.

1.3. Op 14 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker, de heer H.M.R. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnische Azeri afkomstig uit Bandar-e Anzali, Iran en heeft u de Iraanse nationaliteit. Tussen 1396 (2017/2018) en 1399 (2020/2021) verbleef u in Turkije waar u bij de UNHCR een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u in Iran vreesde het slachtoffer te worden in een eerwraak. Dit probleem werd echter opgelost waardoor u terug kon keren naar Iran. Op 25 shahrivar 1401 (16 september 2022) werd in Teheran Masha Amini gedood. In verschillende Iraanse steden vonden er na haar dood protesten plaats. In Bandar-e Anzali vonden de eerste protesten plaats op 31 shahrivar 1401 (22 september 2022). U nam die eerste dag, en de daaropvolgende dag, 1 mehr 1401 (23 september 2022), samen met uw neef H.E. (O.V.X) deel aan de protesten in Bandar-e Anzali. De Iraanse veiligheidstroepen traden hierbij op waarbij zij erin slaagden de betogers uit elkaar te drijven. Ook op 2 mehr 1401 (24 september 2022) namen jullie samen opnieuw deel aan de protesten. Die dag werd er door verschillende betogers, waaronder jullie die op de eerste rij stonden, met stenen gegooid naar de veiligheidstroepen. Op een bepaald moment werden u en A. door agenten in burger vanuit de groep demonstranten meegetrokken richting de veiligheidstroepen. De andere demonstranten begonnen deze agenten aan te vallen, waardoor u en A. zich ook begonnen te verzetten met fysiek geweld tegen de agenten die jullie vasthielden. U en A. konden ontkomen en jullie gingen naar huis. De volgende dag, op 3 mehr (25 september 2022), werden zowel u als A. opgebeld door A.H., een gemeenschappelijk vriend. Hij was op straat aangesproken door agenten die op zoek waren naar jullie. Ongeveer tien minuten later werd er op uw voordeur gebonkt, waarna de autoriteiten, op zoek naar u, binnenvielen. U vluchtte naar het dak waar u zich schuilhield tot A. u met een taxi ophaalde en jullie bij een tante van hem onderdoken in Rasht (Iran). Twee dagen later vielen de autoriteiten opnieuw binnen bij uw moeder. Er werd haar gezegd dat u zich diende aan te geven. Na enkele dagen verlieten jullie Rasht omdat jullie vreesden aangehouden te worden nadat kennissen met wie jullie dit adres hadden gedeeld, gearresteerd werden. Jullie verbleven vervolgens in Teheran bij een andere tante van A., waar u probeerde via een oom de autoriteiten om te kopen om uw problemen te verhelpen. Dit mislukte echter en u contacteerde uw zus en broer – die respectievelijk reeds lang in Duitsland en Oostenrijk verblijven – die jullie in contact brachten met een smokkelaar. Op 19 mehr 1401 (11 oktober 2022) reisden jullie met de taxi naar Bandar-e Anzali waar jullie afscheid namen van jullie families waarna de vader van A. jullie op 20 mehr 1401 (12 oktober 2022) naar Maku (Iran) bracht. Drie of vier dagen later staken u en A.R. illegaal de grens over met Turkije. Zo'n drie weken later reisden jullie met een vals Belgisch paspoort van Istanbul naar Brussel. Na uw aankomst diende u op 8 november 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw cart-e-melli (identiteitskaart); een kopie van uw rijbewijs; een kopie van uw Turkse Kimlik (identiteitskaart); verschillende kopieën van diploma's en getuigschriften, waaronder uw middelbare schooldiploma; screenshots van nieuwsberichten betreffende de dood van Amir Nourozi en Mehran Samak; twee screenshots van stories die u plaatste op uw Instagramaccount ter ondersteuning van de protesten. Na afloop van het persoonlijk onderhoud legde uw advocaat op 12 december 2022 in uw naam opnieuw de twee screenshots neer van de stories op uw Instagramaccount, maar ditmaal met datum. Verder legde u nog twee screenshots van Engelstalige media neer betreffende Mehran Samak en Moshen Shekari, alsook opnieuw de screenshot betreffende Amir Nourozi.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken (u reisde naar België met een vals Belgisch paspoort) of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verliet Iran omdat u vreest voor uw leven nadat u deelnam aan protesten in Bandaranzali waarna de Iraanse autoriteiten naar u op zoek zijn (CGVS, p. 7-8, 18).

Er dienen evenwel een aantal merkwaardigheden en incoherenties vastgesteld te worden die de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten van u en A. omwille van jullie deelname aan drie protesten in Bandar-e Anzali – op 31 shahrivar, 1 en 2 mehr 1401 (22, 23 en 24 september 2022) – volledig ondermijnen. Zo verklaarde u dat zowel u als A. op 3 mehr 1401 (25 september 2022) opgebeld werden door jullie vriend A.H. die jullie waarschuwde dat er agenten op straat naar jullie op zoek waren waarbij zij huis na huis afgingen. A.H. werd benaderd door deze agenten, waarbij zij jullie naam vernoemden, met de vraag of hij jullie kende (CGVS, p. 8, 13). Deze werkwijze, waarbij de Iraanse autoriteiten jullie geïdentificeerd hadden, maar op straat nagingen waar jullie woonden, komt evenwel weinig geloofwaardig over. Uw uitleg dat de Ettelaat (Iraanse inlichtingendienst) machtig is en weet waar iemand woont, maar dat zij eerst vragen stellen om te weten of zij in het juiste huis binnenvallen (CGVS, p. 13), ontbeert in alle redelijkheid elke geloofwaardigheid. Geconfronteerd met het feit dat de Iraanse autoriteiten op die manier bovendien aankondigen aan de burens dat zij u zoeken, herhaalde u louter dat ze wel weten dat iemand in die straat woont, maar niet in welk huis (CGVS, p. 13). Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat de Ettelaat het risico zou nemen dat de personen die zij zoeken gewaarschuwd zouden worden door hun burens.

Voorts kunnen er eveneens vraagtekens geplaatst worden bij de risicovolle handelingen die u en A. stelden nadat jullie uit jullie woning in Bandar-e Anzali ontsnapten op 3 mehr 1401 (25 september 2022). Zo verklaarde u dat u na ongeveer twintig minuten werd opgebeld door A. waarna u hem vroeg om een taxi te nemen en naar u te komen (CGVS, p. 14). Het is evenwel opmerkelijk dat gezien de autoriteiten net bij u en A. waren langs geweest, hij evenwel met een taxi naar uw buurt kwam. Geconfronteerd met dit risico, stelde u dat hij naar de steeg achter jullie woning kwam waar geen agenten waren en u op dat moment niet dacht aan dergelijke zaken (CGVS, p. 15). Ook A. beweerde dat er op dat momenten geen agenten te zien waren in de steeg achter zijn woning (CGVS, p. 11). Dit kan hier evenwel niet overtuigen, gezien A. een aantal keer verklaarde dat Bandar-e Anzali een kleine stad is en er veel informanten zijn (CGVS A., p. 10-11).

Het is verder opmerkelijk dat hoewel u verklaarde dat de Ettelaat in Iran machtig is (CGVS, p. 13), u vanuit Rasht – waar u ondergedoken zat - met uw eigen telefoon contact bleef hebben met verschillende mensen, temeer uw moeder aangaf dat zij dacht dat uw telefoon werd afgeluisterd (CGVS, p. 15). U stelde hierop dat u enkel contact had via Whatsapp en niet via uw gsm-nummer (CGVS, p. 15). Opnieuw kan dit niet overtuigen, gezien uw eigen telefoon wel aanstond (CGVS, p. 15). U deelde vervolgens uw onderduikadres in Rasht mee aan twee kennissen met wie u in contact stond over de protesten in Bandar-e Anzali (CGVS, p. 8, 15). U verklaarde dat zij u die vraag stelden en dat u hen antwoordde dat u bij de tante van uw neef was (CGVS, p. 16). A. voegde hieraan toe dat u hen zelf het volledige adres gaf (CGVS A., p. 12). Het tart evenwel alle verbeelding dat u dit, gezien jullie situatie, zo maar zou geven, temeer u deze personen enkel kende omdat u er aantal keer mee had gevoetbald en u ze één keer tijdens de protesten had gezien (CGVS, p. 10). Dat u nooit had gedacht dat zij gearresteerd zouden worden en jullie dachten dat het niet gevaarlijk was (CGVS, p. 16), kan hier niet weerhouden worden. Immers, u beweerde dat u net zelf was geïdentificeerd door de autoriteiten en deze naar u op zoek waren omdat u had deelgenomen aan de protesten. Aansluitend hierbij dient opgemerkt te worden dat hoewel u verklaarde dat A.H. jullie zei dat hij vernomen had via familie dat deze twee personen gearresteerd werden, A.

daarentegen verklaarde dat A.H. geen nieuws had over hen, maar dat ze misschien gearresteerd waren (CGVS A., p. 12). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook enkel verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten. U en A. keerden op 19 mehr 1401, na het regelen van jullie vertrek uit Iran, vervolgens vanuit Teheran terug naar Bandar-e Anzali om er afscheid te nemen van jullie families (CGVS, p. 17). U en A. reisden samen met een taxi terug naar de busterminal van Bandar-e Anzali waar jullie vervolgens uitstapten en elk apart een taxi namen naar jullie respectievelijke woning (CGVS, p. 17). Opnieuw geconfronteerd met het risico dat jullie hiermee namen, repliceerde u dat u snel in een andere taxi sprong en niet in het zicht kwam en opnieuw langs het dak de woning van uw moeder binnenging (CGVS, p. 18). Dit kan wederom niet overtuigen. Het is immers geenszins geloofwaardig dat jullie, die beweerden gezocht te worden door de Iraanse autoriteiten, het risico zouden nemen om terug te keren via een openbare busterminal naar jullie eigen woningen Bandar-e Anzali, temeer zowel u als A. aangaven dat twee dagen na jullie eerste vertrek uit Bandar-e Anzali de autoriteiten opnieuw in jullie woningen binnenvielen op zoek naar jullie (CGVS, p. 18 / CGVS A., p. 13).

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u en A. betreffende een aantal elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees geenszins op de hoogte zijn. Zo verklaarde u dat uw oom twee oude vrienden naar de autoriteiten stuurde om te kijken of jullie problemen met geld konden worden opgelost (CGVS, p. 8). Het is evenwel opmerkelijk dat u noch A. kon zeggen wie deze personen waren (CGVS, p. 17 / CGVS A., p. 12). U stelde voorts dat u niet precies wist naar waar en welke autoriteiten zij precies gingen (CGVS, p. 17), terwijl A. stelde dat zij naar de Ettelaat van Bandar-e Anzali gingen (CGVS A., p. 12). U informeerde zich evenmin bij uw oom over deze zaken (CGVS, p. 17). Het is verder merkwaardig dat u noch A. over informatie beschikte of jullie families nog andere problemen kenden na jullie vertrek. U had dit niet gevraagd door de stress en de situatie waarin jullie zich bevinden en jullie wat afstand proberen te nemen (CGVS, p. 18). A. stelde enkel één keer met hen gepraat te hebben (CGVS A., p. 13). Van een verzoeker kan redelijkerwijze echter verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Een dergelijk gebrek aan kennis betreffende elementen die deel uitmaken van uw vluchtmotieven doet enkel verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

Voorgaande bevindingen nopen er dan ook toe dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van uw deelname aan protesten in Bandar-e Anzali.

Wat betreft de twee stories – tijdelijke berichten - die u op uw Instagramprofiel postte ter ondersteuning van de protesten in Iran, waarvan u er één in Iran en één in Turkije plaatste (CGVS, p. 7), dient er vooreerst op gewezen te worden dat u zelf aangaf dat u hier helemaal niet zo actief op bent en dat dit om een niet openbaar account gaat (CGVS, p. 3, 19). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, scholing en verblijf in Turkije worden hier niet betwist. De screenshots van uw stories op Instagram werden reeds hierboven besproken. De screenshots met informatie betreffende Amir Nourozi, Mehran Samak en Mohsen Shekari betreft informatie die niet wordt betwist, maar tonen niet aan dat u in concreto en in uw specifieke geval een gegronde vrees voor vervolging heeft of dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bandar-e Anzali, Iran en heeft u de Iraanse nationaliteit. Uw vader is een etnische Azeri en uw moeder is een etnische Gilak. Op 25 shahrivar 1401 (Iraanse kalender, komt overeen met 16 september 2022) werd in Teheran Masha Amini gedood. In verschillende Iraanse steden vonden er na haar dood protesten plaats. In Bandar-e Anzali vonden de eerste protesten plaats op 31 shahrivar 1401 (22 september 2022). Uw neef, MOHAMMAD REZA Hamian (O.V. 9.562.776), vroeg u om samen met hem hieraan deel te nemen. U nam die eerste dag, en de daaropvolgende dag, 1 mehr 1401 (23 september 2022), samen met hem deel aan de protesten in Bandar-e Anzali. De Iraanse veiligheidstroepen traden hierbij op waarbij zij erin slaagden de betogers uit elkaar te drijven. Ook op 2 mehr 1401 (24 september 2022) namen jullie samen opnieuw deel aan de protesten. Die dag werd er door verschillende betogers, waaronder jullie die op de eerste rij stonden, met stenen gegooid naar de veiligheidstroepen. Op een bepaald moment werden u en Mohammad door agenten in burger vanuit de groep betogers meegetrokken richting de veiligheidstroepen. De andere betogers begonnen deze agenten echter aan te vallen, waardoor u en Mohammad zich ook begonnen te verzetten met fysiek geweld tegen de agenten die jullie vasthielden. U en Mohammad konden ontkomen en jullie gingen naar huis. De volgende dag, op 3 mehr (25 september 2022), werden zowel u als Mohammad opgebeld door A.H., een gemeenschappelijk vriend. Hij werd op straat aangesproken door agenten die op zoek waren naar jullie. Ongeveer vijf minuten later werd er aangebeld. Uw moeder vermoedde, na hen te zien via de parlofoon, dat het om agenten ging en liet hen niet binnen. U ontsnapte naar de tuin waar u zich schuilhield. U hoorde hoe zij jullie appartement binnenkwamen. Na een halfuur belde u Mohammad die u zei een taxi op te bellen en hem op te halen. Jullie gingen naar Rasht (Iran) waar jullie onderdoken bij uw tante. Twee dagen later vielen de autoriteiten opnieuw binnen bij uw ouders op zoek naar u waarbij jullie woning vernield werd en aan uw moeder werd gezegd dat u zich diende aan te melden. Na enkele dagen verlieten jullie Rasht omdat jullie vreesden aangehouden te worden nadat kennissen, met wie Mohammed jullie adres in Rasht had gedeeld, gearresteerd werden. Jullie verbleven vervolgens in Teheran bij een andere tante van u, waar Mohammad probeerde om via zijn oom de autoriteiten om te kopen om jullie problemen op te lossen. Dit mislukte echter en Mohammad contacteerde zijn zus en broer die een smokkelaar voor jullie zochten. Op 19 mehr 1401 (11 oktober 2022) reisden jullie met de taxi naar Bandar-e Anzali waar jullie afscheid namen van jullie families waarna uw vader jullie op 20 mehr 1401 (12 oktober 2022) naar Maku (Iran) bracht. Drie of vier dagen later staken u en Mohammad illegaal de grens over met Turkije. Zo'n drie weken later reisden jullie met een vals Belgisch paspoort van Istanbul naar Brussel. Na uw aankomst diende u op 8 november 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort; een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw cart-e melli (identiteitskaart).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken (u reisde naar België met een vals Belgisch paspoort) of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw neef M.R.H. (O.V. X) in zijn verzoek. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

(Idem motieven eerste bestreden beslissing)

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw identiteit staat hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 1, A, §2 en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 57/7, 48/3 t.e.m. 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij betogen dat de naam van eerste verzoeker verkeerd werd gespeld in de bestreden beslissing, hoewel de correcte naam werd meegedeeld tijdens het interview bij het CGVS.

Zij leggen uit dat de huizen in hun buurt niet mooi van elkaar te onderscheiden zijn van een huisnummer waardoor het logisch is dat de Iraanse veiligheidsdiensten zich dienden te informeren bij de bureaus waar zij woonden. Ook al was hun straatnaam bij de diensten gekend, dan nog kon er onduidelijkheid zijn over het concrete huis. Zij zouden hieromtrent een gelijkaardige verklaring hebben afgelegd. De foto's die zij neerleggen tonen volgens hen aan hoe moeilijk het is om het juiste huis te identificeren. Bovendien waren de veiligheidsdiensten op zoek naar twee verschillende huizen op twee verschillende locaties. Ze zouden verklaard hebben dat er tussen de rondvraag en de uiteindelijke binnenvaart zeer weinig tijd zat, waardoor niet kan gesteld worden dat het ongeloofwaardig is dat de Ettelaat zijn eigen komst zou aankondigen. Zo zou eerste verzoeker een telefoontje hebben gekregen van zijn vriend A.H. en zou de Ettelaat amper tien minuten later hun huis hebben binnengevallen. Ook tweede verzoeker zou hebben verklaard dat er weinig tijd zat tussen het telefoontje van A. en de inval.

Het gegeven dat hun vluchtpoging risicovol was, betekent volgens hen niet dat deze ongeloofwaardig moet worden geacht te meer nu elke vluchtpoging dit is. Zij wijzen erop dat de taxi toekwam in een steeg aan de achterzijde van hun woonst en dus niet in de straat waar de Ettelaat navraag was komen doen. De kans dat zij zouden wachten tot zij hen zouden aantreffen, achten zij enorm klein.

Zij verwijten de commissaris-generaal ten onrechte tegenstrijdigheden te hebben weerhouden in hun relaas aangaande hun schuiloord. Zij leggen uit dat er enkel via Whatsapp werd gecommuniceerd zonder dat er een simkaart in de telefoon zat en het enkel eerste verzoeker was die de contacten voerde. Eerste verzoeker zou naar waarheid verklaard hebben dat hij meegedeeld had aan hun vrienden A. en A. dat zij bij een tante van zijn neef verbleven, waardoor er dienaangaande geen tegenstrijdigheid is. Omdat zij vervolgens van hun goede vriend A.H. vernamen dat hun twee vrienden A. en A. werden aangehouden, waren zij bang dat zij aan de ordediensten zouden vertellen waar zij verblijven, waardoor ze besloten te vluchten naar een andere tante van eerste verzoeker die in Teheran verblijft. Ze precisieren dat A. en A. geen onbekenden waren maar zij elkaar persoonlijk kenden en ook soms samen voetbal speelden. Ze hadden in hen het grootste vertrouwen. Ook A. en A. namen actief deel aan de betogingen, zoals zij ook vermeld hadden tijdens hun persoonlijk onderhoud. Hun gezamenlijke strijd leverde een nauwe band op. Ze konden niet vermoeden dat zij gearresteerd zouden worden.

Hoewel eerste verzoeker contact had opgenomen met de broer van zijn vader, teneinde een financiële regeling te treffen met de autoriteiten, wat niet op een succes uitdraaide, kan er van hen niet verwacht worden hiervan enige details te kunnen geven nu zij slechts twintigers zijn en niet vertrouwd zijn met de vrienden en kennissen van de oom van eerste verzoeker. Tweede verzoeker kent die oom helemaal niet, waardoor het logisch is dat ook hij geen verdere info kon geven. Eerste verzoeker wist enkel dat zijn oom machtige contacten had. Zij benadrukken dat ze niet aanwezig waren tijdens het overleg.

Nu zij zeer kort afscheid namen van hun familie, kan dit niet beschouwd worden als risicovol. Eerste verzoeker heeft bovendien verklaard dat zijn moeder, de enige die hij nog heeft in Iran, ziek was, een hartpatiënt is en dat zij bezorgd was door de huiszoeking. Ze benadrukken dat ze zich ook op de meest veilige manier hebben verplaatst, namelijk met twee taxi's. Ze betraden vervolgens de woonst via het dak en dus niet via de voordeur.

Zij werpen op dat in de bestreden beslissingen met geen woord wordt gerept over de eigenlijke betogingen. Dit is volgens hen te wijten aan het feit dat hun verklaringen hieromtrent geen incongruenties of tegenstrijdigheden bevatten. Door zich te profileren als manifestant en opposant van het regime stelden zij een ontegensprekelijke daad in een publieke ruimte die momenteel met het leven wordt bekocht in Iran.

Vervolgens wijzen zij op de nieuwe stavingstukken gevoegd bij hun verzoekschrift, zijnde een dagvaarding om gehoord te worden en aanhoudingsbevelen. In de dagvaardingen staat volgens hen te lezen dat eerste verzoeker diende te verschijnen op 6 december 2022 bij de inlichtingendienst Revolutionaire Garde Ettelaat van Sepah van Gilan om verklaringen af te leggen en tweede verzoeker op 7 december 2022 bij het Hefazat Ettelaat veiligheid van inlichtingendiensten provincie Gulan. Daarnaast hebben zij recentelijk een aanhoudingsbevel ontvangen, waaruit blijkt dat naast hun aanhouding ook toestemming wordt verleend om de schuilplaats te betreden en dat beide bevelen een onbepaalde geldigheidsduur kennen. Beide bevelen werden op 19 december 2022 opgemaakt en enkele dagen later bij hun ouders afgeleverd. De documenten werden via de zus van eerste verzoeker per mail ontvangen vanuit haar thuisbasis in Duitsland. Voorgaande documenten zouden het onomstotelijk bewijs leveren dat zij gezocht worden in Iran.

M.b.t. tot het risico bij terugkeer in hoofde van afgewezen asielzoekers, merken zij enerzijds op dat de COI Focus waarnaar de commissaris-generaal verwijst, dateert van maart 2020 en er dus een noodzaak is aan een update, maar anderzijds dat deze nog relevante informatie bevat. Zij verwijten de commissaris-generaal niet verwezen te hebben naar de huidige context in Iran en menen dat aangenomen kan worden dat er thans meer controles worden uitgevoerd. Bovendien is het niet omdat er geen informatie beschikbaar is over mensenrechtenschendingen dat er geen ernstige problemen zijn. Zij vervolgen dat de informatie in het rapport van het Australische DFAT mogelijk niet relevant of specifiek genoeg is nu het geen precieze onderzoeksperiode bevat en er enkel gesteld wordt dat er sprake is van een gebrek aan interesse om terugkerende verzoekers van internationale bescherming strafrechtelijk te vervolgen voor activiteiten die zij buiten Iran hebben ontwikkeld. Het rapport bevat volgens hen ook geen directe referenties naar bronnen en informatie omtrent de internationale waarnemers. Gelet op het feit dat zij Iran illegaal verlaten hebben en ze niet over een geldig papsoort beschikken, kan volgens hen worden aangenomen dat zij ondervraagd zullen worden door de Immigratie en papsoort politie. Vervolgens verwijzen zij naar rechtspraak van de UK Upper Tribunal waarin geoordeeld wordt dat personen die terugkeren naar Iran, waarbij er zich bijzondere zorgen voordoen, doorgestuurd kunnen worden voor verdere ondervraging en dat er tijdens een tweede ondervraging er een risico bestaat op mishandeling. Daarnaast werd in dit rapport geoordeeld dat er wel degelijk risicofactoren voorhanden zijn ingeval van terugkeer. Vervolgens verwijzen zij naar het negatief reisadvies voor Iran en geven zij aan dat iedereen op heden riskeert om onderworpen te worden aan willekeurige arrestaties en verhoren.

3. Nieuwe stukken en verweernota

3.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende nieuwe stukken:

- Foto's van woonst van de heer M.R. en zijn moeder+ huizen eromheen;
- Dagvaarding M.R. + beëdigde vertaling;
- Dagvaarding H.A. + beëdigde vertaling;
- Aanhoudingsbevel H.A. +beëdigde vertaling;
- Aanhoudingsbevel M.R. +beëdigde vertaling;
- Mails van zus van M.R. tot overmaking van nieuwe stukken.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekers' asielaanvraag en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekers vrezen bij terugkeer vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van hun deelname aan protesten in

Bandar-e Anzali. Tweede verzoeker steunt zijn verzoek om internationale bescherming integraal op de vervolgingsfeiten ingeroepen door zijn neef, eerste verzoeker, wat door verzoekers niet betwist wordt.

Middels de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal dat de geloofwaardigheid van de beweerde vervolging omwille van verzoekers deelname aan de drie protesten volledig ondermijnd wordt door de merkwaardige en incoherente verklaringen omtrent:

- i) de werkwijze van de Iraanse autoriteiten;
- ii) de risicovolle handeling van tweede verzoeker, door een taxi te nemen naar het huis van eerste verzoeker;
- iii) hun gedrag tijdens het onderduiken in Rasht nu tweede verzoeker contacten bleef houden met zijn telefoon en hij hun onderduikadres meegedeeld had aan twee kennissen;
- iv) hun tegenstrijdige verklaringen, nu eerste verzoeker verklaart geen nieuws te hebben over hen; terwijl tweede verzoeker wist dat ze waren gearresteerd;
- v) het gebrek aan kennis over de personen die de oom van eerste verzoeker zou hebben gecontacteerd om te onderhandelen met de autoriteiten;

M.b.t. de neergelegde posts op Instagram, stelt de commissaris-generaal vast dat het om een niet-openbaar account gaat. De overige documenten doen volgens de commissaris-generaal geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de door de commissaris-generaal op 10 januari 2022 overgemaakte verweernota niet werd overgemaakt aan de verzoekers. Om hieraan tegemoet te komen, werd aan hun raadvrouw ter terechtzitting een kopie overhandigd en werd zij de mogelijkheid geboden om er kennis van te nemen en te repliceren. Ook verzoekers werden ter terechtzitting bevraagd over de stukken die zij bij hun verzoekschrift hebben gevoegd, zoals verder *infra* wordt besproken.

4.3.3. Waar verzoekers betogen dat de voornaam en familienaam van eerste verzoeker werd verwisseld bij registratie terwijl hij hiervan melding had gemaakt en dat die correctie niet werd doorgevoerd, stelt de Raad vast dat verzoekers niet betwisten dat de bestreden beslissingen wel degelijk ten aanzien van hen genomen werden en gebaseerd zijn op de door hen geuite verklaringen. Bovendien blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat eerste verzoeker als achternaam 'M.R.' en als voornaam 'H.' heeft opgegeven (zie vragenlijst CGVS van 18 november 2022, Verklaring DVZ van 18 november 2022, bijlage 25 van 8 november 2022 en het Grensverlag van 8 november 2022). Verzoekers tonen niet aan wat het belang is bij hun kritiek.

4.3.4. De Raad oordeelt in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van hun deelname aan de protesten in Bandar-e Anzali. De Raad baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

(a) de werkwijze waarbij de Iraanse autoriteiten verzoekers geïdentificeerd hadden, maar op straat navraag deden over hun precieze woonplaats (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 8 en 13; CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 6 en 11), is uitermate bevreemdend te meer nu eerste verzoeker tegelijk verklaarde wat volgt *"Ettelaat van Iran is een machtige ettelaat en zij weten waar iemand woont, maar ze komen eerst vragen stellen om te weten of ze in het juiste huis binnenvallen"* (CGVS verhoor, eerste verzoeker, p. 13);

(b) verzoekers hebben risicovolle handelingen verricht nadat zij uit hun woning in Bandar-e Anzali ontsnapten op 25 september 2022 nu i) tweede verzoeker een taxi nam naar de woonst van eerste verzoeker, die ook uit zijn huis was gevlucht omdat de Iraanse autoriteiten aan zijn deur zouden hebben gestaan (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 15; tweede verzoeker, p. 11) ii) eerste verzoeker, vanuit hun onderduikadres in Rasht nog gebruik maakte van zijn eigen nummer (CGVS verhoor, eerste verzoeker, p. 16), terwijl zij tegelijk verklaren dat het Ettelaat in Iran zeer machtig is (zie *supra* en CGVS verhoor, eerste verzoeker p. 13) en zij hun onderduikadres zomaar meedeelden aan twee kennissen zonde dat zij hiervoor een verantwoording kunnen geven (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 16) ;

(c) verzoekers legden onderling tegenstrijdige verklaringen af over of A.H. namelijk of hij al dan niet op de hoogte was van de arrestatie van voornoemde twee kennissen (CGVS verhoor, eerste verzoeker p. 16: *"Ja, hij vertelde me dat ze gearresteerd waren en niemand wist waar ze werden vastgehouden"*; CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 12 *"Hij zei dat hij ook geen nieuws over hen had en dat ze misschien ook opgepakt waren"*);

(d) het is uiterst ongeloofwaardig dat indien verzoekers gezocht werden door de Iraanse autoriteiten zij het risico zouden nemen om, na ondergedoken te zijn in Rasht en na vernomen te hebben dat hun twee kennissen waren gearresteerd, terug naar huis te keren om afscheid te nemen van hun familie (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 18; tweede verzoeker, p. 13). Dat zij dit risico moesten nemen en dat zij hun huis binnengingen via het dak, biedt geen verantwoording en doet de ongeloofwaardigheid van hun relaas niet herstellen;

(e) hun gebrek aan kennis over de twee oude vrienden van de oom van eerste verzoeker, die stappen zouden hebben gezet bij de autoriteiten om over hen te onderhandelen, ondermijnt ten stelligste de geloofwaardigheid van hun relaas. Dat eerste verzoeker hun namen niet kon geven, niet weet waar precies ze naartoe gingen en hij hierover zelfs geen navraag heeft gedaan van zijn oom, tart alle verbeelding (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 17);

(f) het is opmerkelijk dat verzoekers, ondanks het feit dat zij nog contact onderhouden met hun familie en dit minstens ten tijde van het persoonlijk onderhoud (CGVS verhoor, eerste verzoeker p. 3 ; *“heeft u nog contact met uw familie in Iran – Ja”*; CGVS verhoor, tweede verzoeker, p. 3: *“Heeft u nog contact met uw familie in Iran? Enkel één keer contact gehad en dat was om die data aan te vragen”*), zich niet hebben geïnformeerd over eventuele gebeurtenissen die gelinkt zijn met hun vrees. Dat eerste verzoeker zich er hiernaar gevraagd, simpelweg vanaf tracht te maken stellende dat hij omwille van de stress hiernaar niet heeft gevraagd, kan de opmerkelijke desinteresse geenszins vergoelijken. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zich informeert over de elementen die rechtsreeks verband houden met zijn asiilverzoek, dit teneinde het risico bij terugkeer te kunnen inschatten, wat zij *in casu* niet hebben gedaan;

(g) er kan geen vrees worden vastgesteld op grond van de door eerste verzoeker geplaatste berichten op zijn sociale media, nu hij zelf aangeeft dat hij niet veel activiteiten heeft op sociale media en hij eigenlijk enkel foto's post die hij in de natuur neemt met zijn verloofde (CGVS verhoor eerste verzoeker, p 3) en tweede verzoeker verklaart dat hij heel weinig actief is op Instagram en gewoon eigen foto's plaatst (CGVS verhoor, tweede verzoeker, p. 3).

Verzoekers zetten in hun verzoekschrift weliswaar uitgebreid de redenen uiteen waarom zij het niet eens zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal, maar zijn niet in staat om de vaststellingen zoals *supra* vermeld, te weerleggen en de motieven in de bestreden beslissingen te ontcrachten. Door het niet eens te zijn met de bevindingen in de bestreden beslissingen, brengen zij geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Waar zij in het verzoekschrift de door hen uiteengezette werkwijze van de Iraanse veiligheidsdiensten herhalen en toevoegen dat zij wel weten in welke straat iemand woont maar niet in welk huis, gaan zij in tegen de verklaringen van eerste verzoeker, zoals *supra* weergegeven, die uitdrukkelijk stelde *“Ettelaat van Iran is een machtige ettelaat en zij weten waar iemand woont”* (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 13). Verzoekers werpen hiermee ook geen ander licht op de pertinente vaststelling dat het allerminst aannemelijk is dat de Ettelaat het risico zou nemen dat de personen die zij zoeken gewaarschuwd zouden worden door hun bureaus. Waar verzoekers ter illustratie van hoe moeilijk het is om het juiste huis te vinden foto's bijbrengen van het huis van de moeder van eerste verzoeker die hem zijn zus in Duitsland verblijvende zus zouden zijn overgemaakt (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat de gevoegde kopieën niet alleen zeer onduidelijk zijn, maar dat op geen enkele wijze kan worden vastgesteld wat er precies staat afgebeeld, laat staan dat het om het huis van de moeder van eerste verzoeker zou gaan. De neergelegde foto's, waar bovendien geen bewijswaarde aan kan worden gehecht, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. De verklaringen van verzoekers dat er slechts weinig tijd zat tussen het telefoontje van hun vriend A.H. en de inval in hun huizen doet aan voorgaande evenmin afbreuk.

Waar zij hun gebrek aan kennis over de contacten van de oom van eerste verzoeker, die zouden onderhandeld hebben bij de Iraanse autoriteiten in het verzoekschrift trachten te verantwoorden, stellende dat zij slechts twintigers zijn, zij niet vertrouwd zijn met de vrienden en kennissen van de oom van eerste verzoeker, zij deze mensen niet kennen, ze nooit hebben ontmoet en zij niet aanwezig waren tijdens het overleg, beperken zij zich tot losse loutere beweringen die de ongeloofwaardigheid van dit element allerminst kan doen herstellen. Precies gelet op hun leeftijd - verzoekers waren geen *infans* meer op het moment dat zich de vermeende feiten hebben afgespeeld - kan redelijkerwijze van hen verwacht worden dat zij dergelijke belangrijke informatie over de kern van hun relaas kunnen toelichten, *quod non*. Ook op de vastgestelde desinteresse over het vervolg van de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven

voor hun ingrijpende beslissing hun land te ontvluchten, kunnen zij doorheen hun verzoekschrift geen ander licht werpen.

Waar verzoekers menen dat er met geen woord gerept wordt over hun eigenlijke deelname aan de betogingen en dit volgens hen betekent dat hieraan niet getwijfeld wordt, herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van hun deelname aan deze protesten. De door hen omschreven nieuwe stukken, gevoegd als stukken 4 t.e.m. 7 bij het verzoekschrift kunnen hier geen ander licht op werpen omwille van volgende vaststellingen. Blijkens de bijgevoegde vertaling van de twee dagvaardingen om gehoord te worden die dateren van 30 november 2022, werd eerste verzoeker opgeroepen om te verschijnen op 6 december 2022, zonder dat hierbij een omschrijving wordt gegeven van de redenen waarom hij uitleg zou moeten verschaffen. De dagvaarding opgesteld ten aanzien van tweede verzoeker, die op 7 december 2022 diende te verschijnen, vermeldt dat hij uitleg dient te geven over “rellen en oproeren en het verstoren van de openbare veiligheid”. Omtrent die twee dagvaardingen dient te worden opgemerkt dat zij dateren van 30 november 2022, verzoekers werden opgeroepen op 6 en 7 december en zij nadien gehoord werden bij het CGVS, namelijk op 9 december 2022. Nu verzoekers, zoals reeds *supra* vastgesteld, uitdrukkelijk verklaard hebben (minstens ten tijde van hun persoonlijk onderhoud) nog in contact te staan met hun respectievelijke families, is het uitermate opmerkelijk dat zij hiervan zelfs geen melding hebben gemaakt, wat de geloofwaardigheid ervan op de helling plaatst. Dat de stukken hen pas later zouden hebben bereikt via de zus van eerste verzoeker omwille van internetproblemen in Iran, wat evenmin zonder meer kan worden aangenomen op basis van stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift. Stuk 7 betreft niet meer dan een e-mail, wat geen uitsluitel kan bieden van de hoedanigheid van de afzender ervan en nog minder over de wijze waarop die persoon de desbetreffende stukken zou hebben ontvangen. Verzoekers werden hieromtrent uitgebreid over bevraagd ter terechtzitting. Zij herhalen dat zij de stukken hebben verkregen via de in Duitsland verblijvende zus van eerste verzoeker, die dit op haar beurt heeft ontvangen van haar moeder, maar dat zij niet weten hoe de moeder hiervan in bezit is gekomen. Zij stellen verder dat het origineel niet wordt meegegeven door de Iraanse autoriteiten en dat de moeder hier dan waarschijnlijk een foto van heeft gemaakt. Omtrent deze verklaringen kan de Raad slechts vaststellen dat het loutere beweringen betreffen die op geen enkele wijze gestaafd worden middels de stukken die zij voorleggen. Bovendien is het des te opmerkelijker dat de moeder van eerste verzoeker ook in bezit zou zijn van de documenten die bestemd zijn voor tweede verzoeker.

Voor wat betreft de arrestatiebevelen stelt de Raad vast dat deze plots een andere omschrijving geven dan de omstandigheden zoals vermeld in de dagvaarding opgesteld ten aanzien van tweede verzoeker. Waar in die dagvaarding van tweede verzoeker nog melding werd gemaakt van rellen en oproeren en het verstoren van de openbare veiligheid en in de dagvaarding van eerste verzoeker zelfs niets werd vermeld, wordt in de arrestatiebevelen plots vermeld dat er “*een strafrechtelijk onderzoek loopt, wegens handelen tegen de nationale veiligheid, het beledigen van de leider van de Islamitische Revolutie en heilige zaken, het vernielen van openbare eigendommen.*” Net zomin als de dagvaardingen tot horen, bevatten de arrestatiebevelen enige aanwijzing omtrent de context waarnaar verzoekers hebben verwezen tijdens hun persoonlijk onderhoud, met name de deelname aan drie manifestaties.

Nu de stukken gevoegd bij het verzoekschrift geen originele documenten betreffen, maar het enkel gaat om foto's van de oproepingsbrieven en arrestatiebevelen, kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Bovendien voegt de commissaris-generaal bij de verweernota informatie bij waaruit blijkt dat valse of vervalste juridische documenten uit Iran veelvuldig in omloop zijn (COI Focus Iran, Corruptie en documentenfraude, 13 januari 2020).

Gelet op de uiteenzetting in het verzoekschrift, de verklaringen afgelegd ter terechtzitting, de algemene informatie toegevoegd uit het administratief dossier en alle stukken uit het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende vrees dat zij vervolgd worden door de Iraanse autoriteiten omwille van hun deelname aan protesten.

4.3.5. Verzoekers voeren voorts nog een heel betoog over een reëel risico in geval van terugkeer voor uitgeprocedeerde asielzoekers naar Iran en menen dat de landeninformatie, COI Focus “*Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*” van 30 maart 2020 en Australian Government Department of Foreign Affairs and Trade: *DFAT Country Information Report Iran* van 14 april 2020 niet langer actueel zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers – behoudens een algemene verwijzing naar de actuele situatie in Iran – geen informatie bijbrengen waaruit kan blijken dat voormelde informatie niet

(langer) correct is. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal foutief of niet meer actueel zijn, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers tonen niet aan dat, waarom of op welk vlak de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie foutief, onbetrouwbaar of onvoldoende objectief en onafhankelijk zou zijn. Verzoekers kunnen te dezen bezwaarlijk volstaan met een vage en algemene verwijzing naar de vermeende politieke agenda achter dit rapport en met het algemene verwijt dat er in de tekst zelf van dit rapport nauwelijks bronnen zouden staan. Uit het rapport blijkt dat het gebaseerd is op de kennis op het terrein van het DFAT. Daarnaast brengt het tal van bronnen in Iran in rekening en is het geschraagd op relevante en geloofwaardige, algemeen toegankelijke rapporten en informatie, met inbegrip van deze die door de VN en zijn instellingen, het US Department of State, het UK Home Office, de Wereldbank, het IMF, vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House en worden gerenommeerde nieuwsbronnen verstrekt. Specifiek wat betreft de passage die verzoekers citeren in het verzoekschrift wordt bovendien aangegeven dat deze gebaseerd is op hetgeen er gerapporteerd wordt door internationale waarnemers. Deze waarnemers rapporteren duidelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekers brengen alleszins geen andersluidende landeninformatie bij die het tegendeel kan doen besluiten.

Waar zij in hun verzoekschrift nog verwijzen naar rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk ((United Kingdom Upper Tribunal in de zaak PS (Christianity – risk) Iran van 20 februari 2020) waarin country guidance' worden ontwikkeld voor de behandeling van verzoeken van Iraniërs die zich tot het christendom bekeerd hebben, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien tonen verzoekers niet aan *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu zij op geen enkel ogenblik verklaard hebben zich te hebben bekeerd tot het christendom.

Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus "*Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" van 30 maart 2020) blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekers, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in hun hoofde niet aantonen of aannemelijk maken. De Raad verwijst naar de uiteenzetting *supra* omtrent verzoekers gebruik van sociale media en benadrukt dat volgens de beschikbare informatie het vooral personen zijn die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekers hebben dit gezien de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas echter niet aannemelijk gemaakt. Gezien de problemen van verzoekers in Iran geenszins geloofwaardig zijn, is er geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekers over een verhoogd risicoprofiel zouden beschikken en bij terugkeer in de aandacht van de Iraanse autoriteiten zouden komen. Het loutere feit dat verzoekers bij binnenkomst in Iran mogelijks worden ondervraagd omdat zij het land illegaal hebben verlaten en niet over een geldig paspoort beschikken, kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

4.3.6. Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog in algemene termen wijzen op de actuele onveilige politieke situatie in Iran en de massale mensenrechtenschendingen die daar plaatsvinden stelt de Raad vast dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven zoals *supra* afdoende werd toegelicht. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Iran waaruit verzoekers in hun verzoekschrift citeren, is slechts bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekers die wel deze nationaliteit hebben en van dit land afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekers verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op hun concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

4.3.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hen bijgevolg niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

4.3.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat zij dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekers brengen geen concrete gegevens in dit verband aan, doch beperken zich tot het verwijzen naar een reisadvies, waaruit geen conclusies kunnen worden getrokken inzake een beschermingsverzoek (zie *supra*).

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord, zij de mogelijkheid kregen om hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten,

konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. FLORIO